

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: L. T. H.
zastoupen obecným zmocněncem D. V. Q.
bytem X

proti
žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2024, č. j. MV-123345-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 3.000 Kč. Tato částka bude vyplacena k rukám jeho zástupce z účtu krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2024, č. j. OAM-10248-19/ZR-2023 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž mu byl podle § 87l odst. 1 písm. d) č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušen trvalý pobyt na území, neboť bylo zjištěno, že na území nepobýval po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky, a současně mu byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

2. Žalobce namítá, že žalovaný dostatečně nezohlednil skutečnost, že se od 15. 12. 2015 do konce roku 2022 nacházel mimo území ČR ve vážném zdravotním stavu, který vyžadoval dlouhodobou hospitalizaci. Nemohl se tak vrátit zpět z důvodů nezávislých na jeho vůli, vyjma zdravotních problémů, mu vietnamské úřady zabráňovaly včas odcestovat. Dále uvedl, že zrušení jeho trvalého pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Je otcem zletilé dcery (nar. 2004), která tu dlouhodobě žije, sám v ČR žije již mnoho let a má zde hluboké sociální a ekonomické vazby, návrat do země původu by pro něj měl devastující účinky. Navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 1. 2025 žalobní námitky odmítl a odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Žaloba dle žalovaného nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí zpochybňovala. Navrhl žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
5. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce byl od 5. 6. 2006 držitelem bytového oprávnění ve formě povolení k trvalému pobytu. Dne 14. 6. 2023 žalobce správnímu orgánu I. stupně písemně sdělil, že od roku 2016 na území ČR nepobýval. Na základě toho bylo dne 19. 6. 2023 vydáno oznámení o zahájení správního řízení ve věci povolení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, řízení pak bylo zahájeno dne 26. 6. 2023.
6. Mezi stranami je nesporné, že žalobce na území nepobýval po dobu cca 7 let, tedy dle doložených dokladů nejméně od 16. 12. 2015 do 12. 6. 2023 (dle razítka o příletu na území v cestovním dokladu). V daném období v Cizineckém informačním systému nejsou o žalobci žádné záznamy.
7. Žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně uvedl, že důvodem jeho nepřítomnosti byla dopravní nehoda, jíž byl účastníkem, potažmo závažná zranění v této nehodě způsobená. Přiložil lékařskou zprávu z nemocnice, v níž je uvedeno, že žalobce *“byl na pohotovostním vyšetření dne 16. 12. 2015 a ze zdravotních důvodů pacient byl hospitalizován v nemocnici od 16. 12. 2015 do 26. 01. 17 kvůli těžkému poranění levého kotníku, zlomení v mnoha místech a přetržené vazy, z tohoto důvodu pacient musel podstoupit ortopedickou operaci a elektroléčbu po operaci v podobě fyzikální terapie na delší dobu od měsíce 01/2017 do 06/2020. Potom u pacienta byla provedena 2. operaci levého kotníku v měsíci 7/2020 a pokračoval elektroléčbu po operaci v podobě fyzikální terapii od měsíce 11/2020 do 12/2022”* (pozn. soudu: jde o citaci

soudního překladu předmětné písemnosti – lékařské zprávy). Byť žalobce předložil i žádost svého bratra o potvrzení tvrzené dopravní nehody, žádný takový doklad však ve správním řízení předložen nebyl.

8. Správní orgán I. stupně požádal o potvrzení pravosti žalobcem předložené lékařské zprávy, z odpovědi Konzulárního oddělení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 7. 3. 2024 však vyplynulo, že kontaktní osoba zastupitelského úřadu v dané nemocnici je v současné době na mateřské dovolené, ovšem od další “jiné osoby” bylo zastupitelskému úřadu sděleno, že nemocnice danou zprávu nevydala. Písemné potvrzení tohoto sdělení mělo být následně písemně potvrzeno, avšak od té doby nemocnice se zastupitelským úřadem nekomunikuje a ani daná osoba nereagovala na telefonáty či jiné formy komunikace.
9. Správní orgán I. stupně následně dne 8. 7. 2024 vydal prvoinstanční rozhodnutí, jímž zrušil podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu žalobce, neboť nepobýval na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky, a stanovil mu lhůtu k vycestování z území České republiky. Správní orgán se podrobněji zabýval i přiměřeností zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a dospěl k závěru, že kontakt se zletilou dcerou a bratrancem může v případě vycestování realizovat obdobně jako v období mezi lety 2016 a 2023. Správní orgán I. stupně doplnil, že mu není znám žádný důvod, pro který by bylo žalobci znemožněno získat nižší pobytové oprávnění pro následný pobyt na zdejším území.
10. Podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
11. Z citovaného ustanovení tak jednoznačně plyne, že povolení cizince k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky. Zaprvé, držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Zadruhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení cizince k trvalému pobytu zrušit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 4 Azs 462/2019-46, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
12. Žalobce rozporoval důvody své nepřítomnosti na území, stejně tak zpochybnil naplnění druhé podmínky dotčeného ustanovení, tj. že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
13. První podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce byla s ohledem na výše uvedenou rekapitulaci v nyní posuzované věci najisto splněna. Žalobce totiž ve svém domovském státě pobýval minimálně v období 16. 12. 2015 (od žalobcem tvrzené dopravní autonehody) do dne 12. 6. 2023 (příjezd do ČR), jak vyplývá ze spisové dokumentace a prohlášení i samotného žalobce. O této skutečnosti tedy nebylo mezi účastníky sporu.
14. Krajský soud v této souvislosti považuje za vhodné doplnit, že z hlediska splnění první podmínky není významné, z jakého důvodu žalobce pobýval mimo území. Aplikované ustanovení nepředpokládá existenci důvodů nepřítomnosti na území, které by vylučovaly

naplnění hypotézy v něm obsažené právní normy, a tedy bránily nastoupení její dispozice (zrušení povolení k trvalému pobytu). Ani ze směrnice 2004/38/ES neplyne opak. Naopak z judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že důvodem zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (žalobci bylo v roce 2006 uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR za účelem sloučení s občanem ČR) je již samotný pobyt po stanovenou dobu mimo území, neboť tato samotná skutečnost představuje narušení integrační vazby, která je podmínkou existence práva trvalého pobytu. Není žádných pochyb o tom, že bez ohledu na důvod nepřítomnosti žalobce na území České republiky po dobu stanovenou zákonem, resp. směrnicí, došlo již jen z důvodu jeho prosté fyzické nepřítomnosti na území k zániku podstatných aspektů dříve existující integrace na území České republiky. To je přitom materiálním důvodem, který opodstatňuje zrušení povolení k trvalému pobytu.

15. Podpůrně lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu k obdobně koncipované a slovně formulované normě obsažené v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle níž z užití formulace neplyne, že by správní orgány měly přihlížet k důvodu nepřítomnosti cizince na území. Tento důvod však má být zohledněn v rámci eventuálního posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince (viz rozsudky NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 Azs 7/2020-22, a ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 284/2019-29). Krajský soud nenalezl žádný důvod, pro nějž by se měl výklad § 87l odst. 1 písm. d) a § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v dané otázce odlišovat.
16. V této souvislosti lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 Azs 11/2020 - 53, v němž tento soud uvedl, že *„při vydání povolení k trvalému pobytu je pravidelným zákonným požadavkem předchozí nepřetržitý pobyt na území České republiky po určitou dobu (zpravidla 2-5 let). Důvodem je zájem České republiky na kontinuitě integračního procesu cizince do hostitelské (české) společnosti. Integrační proces je přitom komplexním a oboustranným postupem, jehož cílem je umožnit bezproblémové soužití cizince, který pochází z odlišného sociálního a kulturního prostředí, a hostitelské společnosti. Jednoduše řečeno, cílem integračního procesu je naučit cizince a společnost, do níž je integrován, pokojně vzájemně vycházet. Je evidentní, že je tento proces pozvolnou a dlouhodobou záležitostí vyžadující intenzivní kontakt mezi cizincem a hostitelskou společností, který pokračuje i po vydání povolení k trvalému pobytu. Právě proto se požadavek na nepřetržitost pobytu na území České republiky zrcadlí též v podmínkách pro zrušení povolení k trvalému pobytu [srov. § 77 odst. 1 písm. c) a d) nebo v nyní souzené věci aplikovaný § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] – cizinec dlouho trvajícím pobytem v jiném státě svůj úspěšný integrační proces v České republice v podstatě znemožní. Ačkoliv je nutno posuzovat zvlášť podmínku nepřetržitého pobytu po dobu alespoň 2 let mimo území České republiky a přiměřenost dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince, nelze ignorovat jejich vzájemnou provázanost. Pokud totiž cizinec na dva roky opustí Českou republiku, přeruší tím svou integraci v české společnosti a zároveň tím zpravidla přetrhá nebo výrazným způsobem oslabí své sociální vazby, a to včetně vazeb k rodinným příslušníkům, kteří na území České republiky žijí.“*
17. K opakované argumentaci žalobce ohledně důvodu jeho nepřítomnosti v ČR lze nadto podotknout, že dostatečně ani neprokázal a věrohodně nedoložil jím tvrzenou dopravní nehodu, ani konkrétní dobu hospitalizace v nemocnici, ani nemožnost vycestování z Vietnamu.

18. Druhou podmínku – tj. pravidla pro posuzování přiměřenosti zásahu - v rámci zákona o pobytu cizinců stanovuje § 174a, dle něhož při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Podmínkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud také již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, nebo ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75). K této problematice existuje také obsáhlá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva srov. např. rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/99, ve věci Nunez proti Norsku, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. 16351/03, ve věci Konstantinov proti Nizozemsku, nebo rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, ve věci Üner proti Nizozemsku; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012).
20. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit pouze v tom, že přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nezbytnou podmínkou samotné možnosti vydání rozhodnutí o zrušení takového povolení dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Naplnění této podmínky krajský soud hodnotil ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám a dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byl dostatečně zjištěn skutkový stav, jenž byl rovněž správně vyhodnocen, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovuje všem požadavkům na něj kladeným. Případná existence omluvitelného důvodu absence na území ČR přitom nemůže faktický stav pouta žalobce k tomuto území zvrátit.
21. Správním orgánům není možno v nyní řešené věci v žádném případě vytýkat, že by při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců postupovaly toliko formálně, či že by ve svých závěrech nepřipustně paušalizovaly a opomenuly se zabývat individuálními poměry žalobce. Právě naopak, správní orgány řádně a dostatečně zohlednily veškerá relevantní kritéria a neopomněly posoudit konkrétní skutkové okolnosti, jež žalobce buď sám sdělil nebo byly ve vztahu k němu zjištěny (zejména vztah ke zletilé dceři a bratranci žijícím v ČR, dlouhodobý pobyt v domovském státě cca 7 let).
22. Závěrem krajský soud uvádí, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce pozbývá pouze „nejméně“ pobytové oprávnění, což ho nezbavuje možnosti pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění, příp. požádat znovu o povolení k trvalému pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Zrušení trvalého pobytu není zákazem pobytu na území ČR. Byť má napadené rozhodnutí za následek, že žalobce musí vycestovat z území České republiky, nepředstavuje právní překážku pro to, aby v budoucnosti na základě jiného pobytového titulu vstoupil opět na území České republiky (či jiného členského státu Evropské unie) a zdržoval se zde v souladu s tímto jiným pobytovým titulem. Samotné

právní následky napadeného rozhodnutí do práva na rodinný a soukromý život proto nejsou tak intenzivní jako by byly v případě rozhodnutí o správním vyhoštění, což se projevuje i při posuzování přiměřenosti zásahu (viz rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015-70).

IV. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s..
24. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.
25. Žaloba v této věci podléhala soudnímu poplatku ve výši 3.000 Kč (pol. 18 bod 2 a/ sazebníku SOP). Žalobce zaplatil na soudním poplatku 2 x 3.000 Kč, tedy více, než činila jeho poplatková povinnost. Krajský soud proto rozhodl o vrácení přeplatku dle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích tak, že žalobci bude do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrácen přeplatek ve výši 3.000 Kč, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. února 2025

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

